

Π.Ο.Ε.-Ο.Τ.Α.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

ΟΜΙΛΙΑ του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΤΑΧΑΝΑ

ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.-Ο.Τ.Α.

στο 36ο **ΕΝΔΙΑΜΕΣΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ** της Π.Ο.Ε.-Ο.Τ.Α.

ΑΘΗΝΑ – 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2007

Συναδέλφισσες-Συνάδελφοι, καλό είναι -τουλάχιστον προς το Προεδρείο το λέω- να τηρείται και μία διαδικασία. Και αυτό έχει να κάνει το ότι δεν κουβαλήθηκαν απ' όλη την Ελλάδα οι σύνεδροι για να ακούσουν τις σοφίες 4-3 ανθρώπων. Ο καθένας έχει βιώσει μια κατάσταση, έχει βάθος χρόνου η δυσκολία που περνάει από μέρα σε μέρα ο κάθε από εμάς εργαζόμενος και οι οικογένειές τους και πιστεύω έχουμε να καταθέσουμε πολλά, ανεξάρτητα το πώς σκεφτόμαστε ο ένας για τον άλλον.

Ζούμε πραγματικά περίεργες εποχές. Είναι προοδευτικό λένε και σύγχρονο οι ιδιωτικοποιήσεις, το να δίνονται όλα στο μεγάλο κεφάλαιο προς αξιοποίηση. Είναι προοδευτικό και σύγχρονο το να ανατρέπονται οι εργασιακές σχέσεις. Και μάλιστα λέγεται και απελευθέρωση της εργασίας αυτό το ζήτημα.

Είναι προοδευτικό και σύγχρονο ο εργαζόμενος να επιβαρυνθεί, γιατί αυτό είναι η ουσία των πραγμάτων και το ασφαλιστικό – συνταξιοδοτικό δικαίωμα που δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε, ότι είναι ένα ζήτημα που έχει κατακτηθεί, τώρα πάει να καταργηθεί, με αίμα.

Είναι όμως συντηρητικό και απαξιωτικό το να θέλεις το πιο σοβαρό απ' όλα, δημόσιο δωρεάν κοινωνικό αγαθό σε μία οργανωμένη κοινωνία, η οποία νιώθει ευθύνη απέναντι στον εργαζόμενο. Είναι κάτι το ξεπερασμένο αυτό.

Είναι ξεπερασμένο να θέλεις σταθερή και μόνιμη εργασία για ίση αμοιβή, ίση δουλειά και μάλιστα και αυτό που βάζουμε χωρίς όρους και προϋποθέσεις να είναι αυτή η σταθερή και μόνιμη εργασία και όχι με πάγιες και διαρκείς ανάγκες, γιατί σίγουρα υπάρχει μία και μόνο πάγια διαρκή ανάγκη για τον κάθε εργαζόμενο από εμάς.

Να έχει σταθερή δουλειά, να έχει ένα αξιοπρεπές μεροκάματο, να μπορεί να τα βγάζει πέρα με την οικογένειά του, να έχει δημόσιες δωρεάν υπηρεσίες σε ό,τι έχει να κάνει με την υγεία αν του συμβεί κάτι κακό στο περιβάλλον στο οποίο ζούμε, να μπορεί να αντεπεξέλθει και να μην βάλει βαθιά το χέρι στην τσέπη για να έχει το δικαίωμα να ζήσει και να έχει το δικαίωμα να σπουδάσει σε δημόσια δωρεάν σχολεία και αύριο – μεθαύριο στα πανεπιστήμια τα παιδιά του.

Αυτά είναι απαξιώτικα, είναι ξεπερασμένα. Αυτή είναι η κοινωνία η οποία ονειρεύεται σήμερα το μεγάλο κεφάλαιο. Και βέβαια σε όλα αυτά δεν δρα μόνο του, έχει συμμάχους. Έχει συμμάχους την Ευρωπαϊκή Ένωση, έχει συμμάχους τα πολιτικά κόμματα που ορκίζονται στα ζητήματα της ανταγωνιστικότητας, της ανάπτυξης, τάχα μου τάχα μου ανταγωνίζονται οι καπιταλιστές μεταξύ τους, βάζουν τους εργαζόμενους να σέρνουν το κάρο και μάλιστα να προσπαθούν να μας πείσουν ότι το κάνουν και για το συμφέρον μας.

Και βέβαια να έχουν και άλλους συμμάχους, τους Δημάρχους οι οποίοι προχθές στην ΚΕΔΚΕ αποφάσισαν να διεκδικήσουν τα χρήματα και η Κυβέρνηση βέβαια δια στόματος του κ. Παυλόπουλο τους είπε, ότι ό,τι σας χρωστάμε θα σας το δώσουμε σε ομόλογα. Και σε ένα – δύο χρόνια μπορούν να μας πούνε μισθούς δεν έχουμε, πάρτε τα ομόλογα που μας έδωσε η Κυβέρνηση για να ξεπληρώσει το χρέος της.

Στην ίδια λογική βέβαια υπάρχουν και οι συνδικαλιστικές δυνάμεις μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα που το μόνο που ζητάνε ως ενότητα κι αυτή είναι η κριτική που κάνουμε στην πλειοψηφία της Ομοσπονδίας, είναι ενότητα για να πάμε να διεκδικήσουμε το δυνατόν ελάχιστο, το οποίο ούτως ή άλλως θα χάσουμε. Να χάσουμε το δυνατόν λιγότερα.

Είμαστε ενάντια σ' αυτή τη λογική. Και επειδή ακούστηκε εδώ και εισηγητικά, ότι μας δίνεται έξω από το άγχος των εκλογικών διαδικασιών να κάνουμε μία ουσιαστική κουβέντα, υπάρχει το άγχος της καθημερινότητας που καλείται το συνδικαλιστικό κίνημα να πάρει θέση. Και επειδή μπήκε πολύ σοβαρά, ότι εάν υιοθετούνται οι θέσεις της ΔΑΣ, θα πάμε για απεργίες 2,5-3 χρόνων, διάρκειας απ' ότι κατάλαβα. Δεν είναι έτσι συνάδελφοι.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, δεν είναι καθόλου έτσι. Αυτό που φοβίζει την υιοθέτηση των θέσεων της ΔΑΣ, αυτό που φοβίζει σε ότι έχει να κάνει με το διεκδικητικό πλαίσιο της ΔΑΣ, είναι ότι ανοίγει πραγματικά μέτωπο απέναντι στο μεγάλο κεφάλαιο και τους πατρώνες τους πολιτικούς, ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να συσπειρωθούν σε ένα ενιαίο μέτωπο απέναντι στο μεγάλο κεφάλαιο και τους υπηρέτες τους.

Αυτή τη βαθιά διαχωριστική γραμμή δηλαδή που ούτως ή άλλως έχει δημιουργήσει το μεγάλο κεφάλαιο και είτε με πολιτικούς πατρώνες μας καλεί για κοινωνικές συναινέσεις, είτε με συνδικαλιστικούς φορείς οι οποίοι είναι συνένοχοι σ' αυτή την πολιτική επιλογή μας καλούν για μια ενότητα το δυνατόν να χάσουμε λιγότερα. Εμείς τους καλούμε τους εργαζόμενους, καλούμε όλη την εργατική τάξη και όχι μόνο και τα σύμμαχα στρώματα, φοιτητές, παιδεία, αγρότες σε ένα κοινό μέτωπο απέναντι στους εκμεταλλευτές μας και σε όλους σε όσους τους υποστηρίζουν. Αυτό είναι που πονάει.

Και για να γίνω, έτσι κι αλλιώς θα πάρουν και άλλοι συνάδελφοι το λόγο, αλλά έχουμε τη δυνατότητα οι επικεφαλές να ξανά τοποθετηθούμε αύριο, δύο – τρία ζητήματα.

Το πρώτο έχει να κάνει με τα βαριά και ανθυγιεινά. Ακούστηκε ότι μπήκαμε σε μία αγωνιστική διαδικασία πέρσι με 8 μέρες απεργία για να απαιτήσουμε από την Κυβέρνηση να ενταχθεί ο κλάδος στα βαριά και ανθυγιεινά.

Συναδέλφισσες – συνάδελφοι, καταλήξαμε σ' αυτό το αποτέλεσμα. Το αν έχει ευθύνη ο Γραμματέας, υπέγραφε δεν υπέγραφε είναι ακριβώς το επόμενο ζήτημα, το οποίο προσπαθούν να καθορίσουν το πώς αντιδρά μία παράταξη, η οποία διαφωνεί. Διαφώνησε λέει, αλλά θα σου πω εγώ πώς θα αντιδράσεις. Ε, αυτό δεν το ανεχόμαστε.

Αλλά για να πούμε συγκεκριμένα στα βαριά και ανθυγιεινά με τον 2703/99 τι είχαν οι εργαζόμενοι; Εντάχθηκε η καθαριότητα για πρώτη φορά στο δημόσιο υπήρξαν βαριά και ανθυγιεινά για τις δημόσιες συντάξεις με τον κλάδο της καθαριότητας κατά κύριο λόγο και τα νεκροταφεία με ένα πάρα πολύ βαρύ επασφάλιστρο που ναι μεν ο καθένας μπορεί να λέει ό,τι θέλει, αλλά εμείς και τότε ως παράταξη είχαμε κρίνει το συγκεκριμένο νόμο ασύμφορο και αναποτελεσματικό για τους εργαζόμενους, γιατί τους έβαζε να πληρώσουν μια 20ετία, θα το θυμόσαστε όλοι, 25ετία όλα τα χρόνια για να ενταχθούν εκεί. Με αποτέλεσμα 3-4 εκατομμύρια να ζητάνε από τον καθένα για να ενταχθεί στα βαριά και ανθυγιεινά.

Είναι κοινή εκτίμηση, δεν πιστεύω να διαφωνεί κανένας, ότι αυτό το βαρύτατο επασφάλιστρο ούτε το 1% δεν έδωσε τη δυνατότητα στον κλάδο να ενταχθεί. Γιατί ακριβώς είχε αυτό το χαράτσι στο κεφάλι του. Και βέβαια τότε είχαμε πει και δικιά μας θέση ήταν, ότι σύμφωνα με τον κανονισμό του ΙΚΑ τις ειδικότητες. Και από τις 18 ειδικότητες των οικοδόμων δεν έβαζε καμία, ενώ τώρα από τις 18 ειδικότητες των οικοδόμων η Κυβέρνηση αναγνωρίζει ότι στο δημόσιο μπορούν να ενταχθούν, αν δεν κάνω λάθος, δύο: οι πλακάδες και οι ασφαλτάδες.

Οι Μπογιατζήδες, οι Ελαιοχρωματιστές δεν είναι κατά την εκτίμηση της Κυβέρνησης οικοδόμοι για τους δημόσιους, για τον ιδιωτικό τομέα είναι. Και δεν μας διευκρινίζει τι τοίχους πρέπει να βάφουν, αλλά είναι συγκεκριμένη ειδικότητα.

Σ' αυτή τη λογική ερχόμαστε να εκτιμήσουμε σήμερα το αποτέλεσμα για τα βαριά και ανθυγιεινά. Κάναμε βήματα μπροστά και μάλιστα μία εποχή που έρχεται η Κυβέρνηση να ζητήσει από τους εργαζόμενους για τα ταμεία να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη μετά από τα σκάνδαλα των δομημένων ομολόγων, πριν από 1,3-2-3 χρόνια με το σκάνδαλο του Χρηματιστηρίου παίρνουν λεφτά, τα τζογάρουν συνέχεια στα Ταμεία και έρχονται σήμερα να ζητήσουν από τους εργαζόμενους να βάλουν το χέρι στην τσέπη.

Ακούστηκε ότι η Κυβέρνηση, ούτως ή άλλως ο εργοδότης δεν πληρώνει μέρος, πώς δεν πληρώνει; Στους αορίστου χρόνου τους εργαζόμενους στην Τοπική Αυτοδιοίκηση που αν δεν κάνω λάθος έχουν ενταχθεί από το '88 στα βαριά και ανθυγιεινά με τρεις αλληπάλληλους νόμους έβαζε η μία Κυβέρνηση μετά από αγώνες βέβαια των εργαζομένων, για τους Δημάρχους βέβαια έπεφτε αυτό το βαρύ καθήκον, να πληρώσουν επασφάλιστρο σύμφωνα με τους εργαζόμενους. Το 4,3% οι εργαζόμενοι, το υπόλοιπο το 6,7% οι εργοδότες, έτσι κατέληξε ο νόμος από το '88 έως το '99 για τους αορίστου χρόνου.

Άρα η διεκδίκηση έπρεπε να είχε και τέτοια ποιοτικά στοιχεία, να ζητήσουμε καμία επιβάρυνση για τους εργαζόμενους, το συνολικό κόστος να το πληρώσει η Κυβέρνηση και οι εργοδότες. Και ακούστηκε, ότι αυτά τα πράγματα δεν γίνονται.

Μα συγγνώμη μέχρι το 1990 οι εργαζόμενοι στο δημόσιο δεν πλήρωναν για την κύρια σύνταξη. Και σήμερα και ως αιτήματα έρχονται αυτές οι δυνάμεις στο συνδικαλιστικό κίνημα να μας θεωρούν, ότι είμαστε μαξιμαλιστές.

Να γιατί μέσα από τέτοια αιτήματα προσπαθούμε και σαν παράταξη να ανοίξουμε άλλους δρόμους για την εργατική τάξη. Οι εργαζόμενοι πληρώνουν και ξανά πληρώνονται. Πληρώνουν την Κυβέρνηση, πληρώνουν τον εργοδότη, φρέσκιες είναι οι κινητοποιήσεις στο Νομό Λάρισας, που ο Δήμαρχος εκεί δεν κατέβαλε αυτά που εισέπραττε από τους εργαζόμενους για την κύρια σύνταξη, δεν τα κατέβαλε στο Ταμείο. Και δεν είναι ο μόνος Δήμος, είναι και οι Κυβερνήσεις που το 1% του περίφημου Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος οι ίδιοι το λένε, δεν τα έχουν δώσει ποτέ.

Άρα κλέβουν από τους εργαζόμενους οι Δήμαρχοι, κλέβει η Κυβέρνηση και έρχονται να μας πούνε, ότι είναι φυσικό να ξανά πληρώσουμε. Νισάφι. Γι' αυτό διαφωνούμε συνάδελφοι, και προσπαθούμε να ανοίξουμε άλλους δρόμους και όταν από τα 58 – 53, τα οποία ήδη ισχύουν, εμείς λέγαμε στα 55-50 ήταν κι αυτό ζήτημα για αποπροσανατολισμό. Και άλλες ειδικότητες.

Έρχεται η ίδια η Κυβέρνηση και λέει, θα εντάξω και τους Μηχανικούς Σαρώθρων που είναι εκτός του κανονισμού του ΙΚΑ και εμείς λέγαμε, να μπουν μια σειρά ειδικότητες, όπως αυτοί που φτιάχνουν τους κάδους των απορριμμάτων που δεν υπήρχαν τότε, αλλά και ειδικότητες οι οποίες αποχαρακτηρίστηκαν ενώ πριν ήταν στα βαριά και ανθυγιεινά, όπως οι μαγειρίσες στους βρεφονηπιακούς, ούτε αυτά τα ζητήματα, προσπαθήσαμε να τα περάσουμε, δεν έγιναν αποδεκτά.

Να γιατί διαφωνούσαμε και διαφωνούμε κάθετα με την επιλογή που έχει κάνει η πλειοψηφία για τα βαριά και ανθυγιεινά. Αν μπορεί να μας γίνει βέβαια μια κριτική, εμείς να την δεχτούμε ότι είναι καλοπροαίρετη από τον κόσμο, ότι ίσως να αντιδράσαμε μετά το 2002-2003 μετά την εφαρμογή του 2703 βλέποντας το αποτέλεσμα.

Αλλά όχι δα ρε συνάδελφοι, να μας κρίνει και η πλειοψηφία της ομοσπονδίας που επαναφέρει ακριβώς τα ίδια ποιοτικά χαρακτηριστικά με έναν νόμο ο οποίος ήδη ισχύει και η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων δεν δέχτηκε γιατί ήταν ασύμφορος, του μείωνε το εισόδημα, θα μας κάνει και κριτική γιατί καθυστερήσαμε.

Δεύτερο ζήτημα σε ότι έχει να κάνει με τις αποφάσεις και πώς πρέπει να αντιδράμε. Ότι εικόνα και να έρθει εδώ, το τι υπογράφαμε, το τι δεν υπογράφαμε, όταν αυξάνεται και οξύνεται η αντιπαράθεση και η σύγκρουση σε επίπεδο συνδικαλιστικό από διαφορετικές πολιτικές θέσεις, λογικό είναι να υπάρχουν και πρακτικά μέτρα.

Υπήρχε η απόφαση τουλάχιστον του Γενικού Συμβουλίου, ότι στις περιόδους θα πηγαίνουν οι εκπρόσωποι του Γενικού Συμβουλίου να βάζουν τις θέσεις τις οποίες, πέρσι θα σας θυμίσω κατά τον Νοέμβριο – Δεκέμβριο – Γενάρη που είχαμε ετοιμάσει το διεκδικητικό πλαίσιο του 2007, για το οποίο εμείς είχαμε καταθέσει άλλο.

Μας ασκήθηκε ισχυρή κριτική ως παράταξη, γιατί άκουσον – άκουσον πηγαίναμε, λέει, στις Γενικές Συνελεύσεις και δεν υπερασπιζαμε την άποψη της απόφασης της Ομοσπονδίας, η οποία ήταν σε κάθετη σύγκρουση με την πρόταση τη δικιά μας.

Δηλαδή με λίγα λόγια μας ζητούσαν, θα έρχεστε στο Γενικό Συμβούλιο, θα βάζετε την αντίθεσή σας. Θα σας στέλνουμε στα σωματεία θα την βγάζετε την αντίθεσή σας, θα βάζετε αυτό που έχει αποφασίσει η Ομοσπονδία. Και μετά θα ξανά γυρνάτε στην Ομοσπονδία και επειδή έχουμε και νέες τεχνολογίες θα στέλνετε με e-mail σε όλα τα Σωματεία τη διαφωνία σας.

Είναι παράκρουση, δεν μπορεί να έχουν βάση αυτά τα πράγματα. Και βέβαια φτάσαμε στο σημείο να μας λένε, ότι θα υπογράφετε, είχαν γίνει, κοιτάξτε να δείτε, δεν ήταν κάτι φρέσκο, είχαν ξαναγίνει και το 2000, είχαν ξαναγίνει και το 2003-2004 και βέβαια σε πολύ κρίσιμα ζητήματα και ο πρώην Πρόεδρος αν δεν κάνω λάθος και ο νυν Πρόεδρος για κάποια ζητήματα που είχαν διαφωνήσει δεν είχαν υπογραφή τα κείμενα, αλλά δεν στεκόμαστε εκεί, δεν είναι εκεί η ουσία.

Η ουσία είναι συναδέλφισσες και συνάδελφοι, ότι η ΔΑΣ έπρεπε να της χαμηλώσουμε τα φτερά στους εκπροσώπους της. Εμείς είπαμε το εξής όμως, ότι στο Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας ή στην Εκτελεστική Επιτροπή είμαστε με την ψήφο των εργαζομένων και σ' αυτούς απολογούμαστε, σε κανέναν άλλον και για το τι υπογράφουμε και για το τι δεν υπογράφουμε.

Άλλωστε στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας επί Προεδρίας Φελώνη, δεν έχει σημασία το όνομα, επί Προεδρίας ΠΑΣΚΕ ο Γενικός Γραμματέας άνηκε στη ΔΑΣ, ούτε και εκεί υπόγραφε, αλλά υπόγραφε ο Αναπληρωτής Γραμματέας, στη δημοκρατία αδιέξοδα δεν υπάρχουν.

Στην Ομοσπονδία Φαρμάκου Πρόεδρος της Ομοσπονδίας είναι στέλεχος της ΔΑΣ, Γραμματέας της Ομοσπονδίας είναι στέλεχος της ΔΑΚΕ, λογικό είναι όταν οι κινητοποιήσεις είχαν περιεχόμενο, στόχο αυτά που έβαζε το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο και συγκέντρωση στην πλατεία Κοτζιά ο Γραμματέας δεν υπόγραφε.

Εδώ έχουμε μία νησίδα ευαισθησία δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, η οποία εκφράζεται από πολιτικό φορέα. Μα στα ίδια τα κόμματα στα οποία συμμετέχουν τέτοιες συνδικαλιστικές παρατάξεις δέχονται, πώς λέγεται, τα ρεύματα, δέχονται τις ηλεκτροπληξίες και μια σειρά άλλα. Και σ' εμάς, στην Ομοσπονδία μας δεν επιτρέπεται η διαφορετική άποψη ή και αν υπάρχει θα καθορίζεται με τον τρόπο.

Βέβαια τα στελέχη της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ δεν μπήκαν στον κόπο να μας πούνε, ότι από τον Ιούνιο – Ιούλιο και μετά αφού αποκλείσανε την κακή παράταξη, η οποία δεν πειθαρχεί στο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, άκουσον – άκουσον τώρα, ε, δεν πειθαρχούμε, υπήρξαν δυο – τρεις αποφάσεις που έφυγαν ή με τον Πρόεδρο της Εκτελεστικής, βέβαια δικαιολογήθηκαν και μπορεί να έχει και βάση αυτό και να είναι πραγματικό, ότι ήταν απών ο Γραμματέας.

Δηλαδή εμείς που λέγαμε την αλήθεια δεν είμαστε απών. Πολλές φορές είχαμε τηλεφωνηθεί με τον Πρόεδρο και του έλεγα, συμφωνώ γι' αυτό να φύγει με την υπογραφή μου, είχαμε τη δυνατότητα και ας ήμουν 300 χιλιόμετρα μακριά ή δεν συμφωνώ να μην φύγει. Οπότε όλα αυτά είναι σκευάσματα κατά την εκτίμησή μας, τα οποία θέλουν να δείξουν την αντίθεση και βέβαια θέλουν να δείξουν ότι θα υπάρξει και η δυνατότητα της υποταγής, του συμβιβασμού.

Εμείς δεν συμβιβάζομαστε μ' αυτά τα ζητήματα. Θα καλέσουμε τον κόσμο έτσι κι αλλιώς θα έχουμε τη δυνατότητα να πούμε και αύριο, καλούμε τον κόσμο στις 12 Δεκέμβρη να συμμετέχει στα συλλαλητήρια του Πανεργατικού Αγωνιστικού Μετώπου πανελλαδικά. Η διαφορετική γραμμή, η γραμμή σύγκρουσης με τους εκπροσώπους του κεφαλαίου, τους πολιτικούς τους υπηρέτες και τις συνδικαλιστικές παραφυάδες είναι στη δυνατότητά μας οι εργαζόμενοι να δώσουμε τέτοια σύγκρουση, να δημιουργήσουμε σήμερα αυτό το αγωνιστικό, κοινωνικό μέτωπο.

Και αύριο να εκφραστεί μέσα από τέτοιους συσχετισμούς στο Συνδικαλιστικό Κίνημα και όχι μόνο, έτσι ώστε οι εργαζόμενοι να ανοίξουν ένα νέο δρόμο σε κάθετη αντιπαράθεση με το κεφάλαιο για τη συνολική ανατροπή αυτής της κατάστασης και της δυνατότητας εμείς και τα παιδιά μας να ζήσουμε σε μία κοινωνία, η οποία να είναι ώριμη για να υπηρετήσει τις κοινωνικές μας λαϊκές ανάγκες.